

РЕШЕНИЕ

№ 5233

гр. София, 19.08.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 02.07.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Миглена Николова

ЧЛЕНОВЕ: Зорница Дойчинова

Христо Минев

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **4961** по описа за **2021** година докладвано от съдия Христо Минев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от АПК във вр.чл.63 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Ц. К. Н., срещу РЕШЕНИЕ от 20.04.2021г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 13-ти състав, постановено по НАХД № 8039/2020г.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, поради постановяването му в нарушение на материалния закон. Касаторът твърди, че е доказано от събраните гласни доказателства, че той не е управлявал процесното МПС и следователно не е извършил нарушението за което е санкциониран.

Касаторът моли да бъде отменено решението от 20.04.2021г. на СРС, НО, 13-ти състав по НАХД № 8039/2020г., като спорът се реши по същество, чрез отмяна на атакуваното Решение и НП № 19-4332-002329/25.02.2019г.

Ответникът по касационната жалба – СДВР Отдел ПП не е депозирал писмен отговор по чл.213а от АПК и не изпраща процесуален представител в проведеното публично заседание на 02.07.2021г., който да изрази становище по нейната основателност.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА дава заключение за основателност на жалбата и моли да бъде отменено решението на СРС.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, след като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218

АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА.

С решение от 20.04.2021г. по НАХД № 8039/2020г. СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 13-ти състав е ПОТВЪРДИЛ наказателно постановление /НП/ № 19-4332-002329/25.02.2019г., издадено от началник сектор в отдел „Пътна полиция”-СДВР, с което на основание чл.638, ал.3 от КЗ е наложена глоба на Ц. К. Н. в размер на 400.00 /четиристотин/лева за нарушение по чл.638 ал.3 от КЗ.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е приел писмените доказателства, представени с наказателното постановление и събраните в хода на съдебното следствие свидетелски показания. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че касаторът е извършил вмененото му административно нарушение по чл. 638 ал.3 от КЗ, а именно, като лице което не е собственик е управлявал МПС, във връзка с чието притежаване и използване няма сключен и действащ договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите. Според решаващият съд, касаторът е извършил деянието, доколкото за процесния автомобил не е имало сключена валидна задължителна застраховка „Гражданска отговорност“, същия е бил в движение и е бил управляван от касатора.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по см. на чл.219 ал.1 АПК.

Касационната инстанция на основание чл.220 АПК приема за доказани и установени фактите, изложени от СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 13-ти състав. По смисъла на тази разпоредба съществува забрана за фактически установявания в касационното производство, като правомощията на съда се изразяват само в преценката дали въззивният съд правилно е приложил относимите материално-правни норми.

На 03.02.2019г. около 18.20часа в [населено място] е установено, че жалбоподателят е управлявал л.а. „Тойота“ с Рег. [рег.номер на МПС], собственост на В. М. по [улица]с посока от [улица]към [улица]. Към тази дата за процесния автомобил нямало сключена застраховка „Гражданска отговорност“. В тази връзка в присъствието на свидетеля Бл.К. му е съставен акт за установяване на административно нарушение № 146095/03.02.2019г. Нарушението е било квалифицирано като такова по чл.638 ал.3 ЗДвП. Въз основа на изготвения акт е издадено обжалваното пред първата инстанция наказателно постановление от органите на СДВР, като е възприета изцяло описаната в АУАН фактическа обстановка, но правната квалификация на деянието е изменена по чл.638 ал.3 от КЗ. На същото основание е наложена и глоба в размер на 400.00лева на касатора.

При анализ на всички събрани доказателства, настоящият състав приема, че съдебното решение е правилно и не е налице основанията за неговото касиране по чл.348 ал.1 т.1 във вр. ал.2 от НПК във връзка с което излага следните правни съображения:

Съгласно визираната в АУАН, като нарушена норма на чл.638 ал.3 от ЗДП, - съдът намира, че е допусната грешка при изписването на материалния закон. Същата обаче е изправена от АНО, като в процесното НП правилно е посочено, че нарушението е по чл.638 ал.3 от КЗ.

Актът е съставен от компетентното за това лице и същия съдържа необходимите реквизити според изискванията на ЗАНН. Същият е надлежно представен за връчване на касатора, но той е отказал да го подпише. Отказът е

надлежно установен с подписа на св. Злати В..

Съдът изцяло споделя изложената от въззивната инстанция фактическа обстановка, поради което не намира за нужно да я преповтаря.

Доколкото се оспорва факта, че именно касаторът е управлявал процесното МПС към момента на проверката, а също се твърди и че автомобилът не се е намирал в движение, съдът намира, че следва да обсъди събраните в тази насока доказателства и да се произнесе по възраженията.

Доколкото се оспорва факта, че касаторът е управлявал процесното МПС, съдът намира, че този факт е безспорно установен от изготвеният по делото АУАН и показанията на св. З. и св.К.. И двамата установяват как се извършва проверката за наличие на сключена застраховка „Гражданска отговорност“ и как установяват кой е водача на автомобила. Св.З. установява, че той като актосъставител е приел, че касаторът е бил водач на автомобила, тъй като е бил на мястото на водача при извършваната проверка. Св.К. също установява, че не си спомня конкретната проверка, но като служители в СДВР Отдел ПП, установяват кой е водач на автомобила, след извършване на пряко наблюдение, кой е на мястото зад волана на автомобила и така установяват на водача.

Липсват доказателства и твърдения за използването на технически средства/средство за заснемане/ за установяване на това обстоятелство.

Настоящият състав намира за нужно да отбележи, че правилно показанията на св.У. относно твърдението му за това, кой е управлявал процесния автомобил не са били кредитирани. В действителност те не кореспондират с останалите събрани по делото доказателства.

За съдът е ясно, че на касатора е била извършена проверка от страна на органите на полицията и то, по повод управляван от него автомобил. По делото не се спори, че касаторът е представил по време на проверката свой личен документ – лична карта, чрез който е установена самоличността му. Данните от личната му карта са надлежно отбелязани в процесния АУАН.

Факт е че касаторът не е направил каквито и да било възражения при съставянето на акта и при неговото връчване, като просто е отказал да го подпише, коте безспорно е негово право. Факт е и че не са направени възражения срещу АУАН в предвидения за това тридневен срок в ЗАНН/ чл.44 ал.1/. Едва в жалбата пред СРС се твърди, че касаторът не е управлявал процесния автомобил.

За съдът не са необходими други доказателства за установяване на факта, кой е бил водач на процесния автомобил. Факта, че св.У. макар и под страх от наказателна отговорност твърди факти различни от описаните по отношение на това, кой е бил водач на автомобила към момента на проверката съдът намира за ирелевантен.

Следва обаче да се отбележи, че от показанията на същия св.У. безспорно се установява, че автомобила е бил управляван в [населено място] и именно с него той е бил закаран до работното му място. В тази си част показанията на У. кореспондират с останалите събрани по делото доказателства.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция заключава, че съдебното решение от 20.04.2021г. на СРС, НО, 13-ти състав е правилно и законосъобразно, поради което и следва да бъде потвърдено изцяло. Съдът изцяло споделя мотивите изложени от въззивната инстанция, поради което и не намира за необходимо да ги преповтаря, както по отношение на размерът на глобата, така и по отношение на произнасянето за маловажност на нарушението. Не се констатираха служебно

основанията за касиране на съдебния акт по см. на чл.218 ал.2 АПК във вр.чл.209 т.1 и т.2 АПК.

По изложените съображения, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, XIII Касационен състав на основание чл.221 ал.2 от АПК във вр.чл.63 ал.1, изр.2 ЗАНН

Р Е Ш Е Н И Е :

ПОТВЪРЖДАВА решение от 20.04.2021г., постановено по НАХД № 8039/2020г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 13-ти състав, с което е потвърдено НП № 19-4332-002329/25.02.2019г., издадено от началник група при отдел „Пътна полиция“ към СДВР, с което е наложено на Ц. К. Н. административно наказание – глоба в размер на 400.00 /четирисотин/ лева за нарушение по чл.638 ал.3 от КЗ.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.